

staje się specjalistą II stopnia i uzyskuje tytuł „lekarz specjalista” z określeniem specjalności.

§ 17. 1. W przypadku złożenia egzaminu z wynikiem ujemnym lekarz może przystąpić do egzaminu ponownie po upływie 6 miesięcy.

2. Za zgodą Ministra Zdrowia lekarz może przystąpić do egzaminu po raz trzeci.

3. W przypadku złożenia z wynikiem ujemnym egzaminu po raz drugi (ust. 1) bądź po raz trzeci (ust. 2) lekarz może przystąpić ponownie do egzaminu dopiero po upływie trzech lat i jedynie w przypadku, gdy przez ten okres był zatrudniony w danej specjalności.

§ 18. 1. Za specjalistę I bądź II stopnia w dziedzinie medycyny wymieniczej w § 1 ust. 2 bądź 3 może być uznany lekarz, który:

- 1) przepracował w danej specjalności okres przewidziany w § 6;
- 2) ukończył co najmniej 3-miesięczny kurs szkoleniowy, zorganizowany przez Instytut Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich;
- 3) złożył z wynikiem dodatnim egzamin przed komisją powołaną przez dyrektora tego instytutu.

2. O dopuszczeniu do egzaminu (ust. 1 pkt 3) decyduje dyrektor Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich na wniosek kierownika zakładu bądź punktu doskonalenia, w którym był zorganizowany kurs szkoleniowy.

§ 19. 1. Lekarz, który za granicą wykonywał zawód w określonej specjalności przez okres przewidziany w niniejszym zarządzeniu, może być uznany za specjalistę odpowiedniego stopnia na podstawie orzeczenia komisji weryfikacyjnej, powołanej przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi), właściwej ze względu na miejsce zamieszkania lekarza, w składzie:

- 1) specjalista wojewódzki właściwej specjalności jako przewodniczący;
- 2) delegat prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) — wydziału zdrowia;
- 3) kierownik oddziału kadr w tymże wydziale zdrowia, a ponadto — jeśli chodzi o uznanie za specjalistę asystenta akademii medycznej — kierownik właściwej kliniki.

2. Przepis § 15 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

§ 20. Dowodem uzyskania przez lekarza tytułu specjalisty w trybie określonym w niniejszym zarządzeniu jest zaświadczenie, wydane przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi), w którym lekarz jest zarejestrowany, według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia.

§ 21. 1. Lekarz, będący profesorem lub docentem, jest specjalistą II stopnia w zakresie swej specjalności.

2. Lekarz, który ukończył oddział pediatryczny wydziału lekarskiego, jest specjalistą I stopnia w zakresie pediatrii.

3. Lekarz, który ukończył oddział sanitarno higieniczny wydziału lekarskiego, jest specjalistą I stopnia w zakresie epidemiologii.

4. Lekarz, któremu b. izba lekarska przyznała tytuł specjalisty, jest specjalistą I stopnia w zakresie odpowiedniej specjalności określonej w § 1 ust. 3, o ile przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia posiadanie tytułu specjalisty potwierdziło prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) — wydział zdrowia.

§ 22. Minister Zdrowia na podstawie opinii specjalisty wojewódzkiego bądź Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich może pozbawić tytułu specjalisty I bądź II stopnia lekarza, który w czasie wykonywania zawodu nie wykazuje kwalifikacji, wymaganych w danej dziedzinie medycyny, bądź uchyla się od udziału w kursie szkoleniowym.

§ 23. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów w niektórych dziedzinach medycyny (Monitor Polski Nr A-103, poz. 1507).

§ 24. Utrzymuje się w mocy decyzje wydane na podstawie zarządzenia wymienionego w § 23, a specjalizację odbyłą na zasadzie tego zarządzenia traktuje się na równi ze specjalizacją odbywaną na zasadzie niniejszego zarządzenia.

§ 25. 1. Lekarze, których wnioski o uznanie za specjalistów złożone w trybie § 18 ust. 2 zarządzenia wymienionego w § 23 zostały bez uzasadnionych powodów załatwione odmownie bądź nie zostały rozpatrzone, mogą być uznani za specjalistów na podstawie decyzji Ministra Zdrowia, jeżeli wystąpią z odpowiednim podaniem w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

2. Podanie składa się do prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) — wydziału zdrowia, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania lekarza.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) — wydziału zdrowia po zasięgnięciu opinii zespołu specjalistów wojewódzkich przesyła podanie wraz z aktami sprawy do Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich w celu dalszego zaopiniowania i przedłożenia Ministrowi Zdrowia.

§ 26. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

853

PISMO OKÓLNE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 4 lipca 1953 r.

w sprawie wyjaśnienia pojęć elektryfikacji i doelektryfikacji gromad wiejskich w celu ustalenia właściwej opłaty za elektryfikację (doelektryfikację).

W związku z powstającymi wątpliwościami przy określaniu przez przedsiębiorstwa elektryfikacji rolnictwa, która z tabeli opłat ustalonych uchwałą nr 515 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-71, poz. 920 i Nr A-85, poz. 1173) za elektryfikację

czy za doelektryfikację ma być zastosowana oraz w celu umożliwienia referatom podatkowym prezydiów gminnych rad narodowych sprawdzenia, czy określenie to jest właściwe, wyjaśnia się, co następuje:

1. Elektryfikacja polega na uruchomieniu nowego transformatora, doprowadzeniu przewodów elektrycznych napięcia użytkowego do budynków mieszkalnych i gospodarczych, założeniu w tych budynkach wewnętrznego urządzenia odbiorczego oraz na doprowadzeniu napięcia użytkowego do budynków, położonych w zasięgu czynnej stacji transformatorowej, która została uruchomiona po wejściu w życie ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. Nr 28, poz. 256).

2. Doelektryfikacja polega na doprowadzeniu napięcia użytkowego do budynków, położonych w zasięgu czynnej stacji transformatorowej, która została uruchomiona przed wejściem w życie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

3. Wyjaśnienie powyższe ma zastosowanie wyłącznie do określenia właściwej tabeli opłat elektryfikacyjnych, pobieranych przy powszechnej elektryfikacji.

Minister Rolnictwa: J. Dąb-Kociol

854

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ I DYPLOMEM „ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI”

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji” oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji” (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 1 maja 1953 r. odznaką i dyplomem

„ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI”

przez Ministra Skupu:

Iskra Józef, Sniegowski Stanisław.

855

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ I DYPLOMEM „ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA PRACY”

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy” oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy” (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w 1953 r. odznaką i dyplomem

przez Ministra Gospodarki Komunalnej:

Skalski Paweł, Zakowski Stanisław;

przez Prezesa Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii:

Brakowski Olgierd.

„ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA PRACY”

856

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „RACJONALIZATORA PRODUKCJI”

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji” oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji” (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w latach 1952—1953 odznaką

Janaszewski Kazimierz, Jasłowski Tadeusz, Kmiecik Władysław, Kosterkiewicz Kazimierz, Krasnodębski Tadeusz, Mikołajczyk Józef, Mrazek Leszek, Ogrodowski Stanisław, Pawłowski Eugeniusz, Pawlik Feliks, Pilczuk Arseniusz, Podlaska Zofia, Porczyk Anna, Rapacki Zygmunt, Sej Władysław, Sobczyk Jan, Stachlewski Czesław, Stolarski Stefan, Welter Henryk, Wielicki Wincenty, Wołkiewicz Aleksander, Wójcik Julian, Zgliński Waclaw;

„RACJONALIZATORA PRODUKCJI”

przez Zarząd Zakładów Naprawy Sprzętu Drogowego:

Kozłowski Stanisław, Mazurkiewicz Kazimierz, Mróz Tadeusz, Nawrocki Stanisław, Rudkowski Aleksander, Szulc Jan;

przez Centralny Zarząd Zakładów Zbożowych „PZZ”:

Borowiak Stanisław, Dominiczak Wincenty, Hadryś Leon, Pierzchajło Romuald, Szwarc Jan;

przez Centralny Zarząd Przemysłu Włókien Sztucznych:

Białkowski Jan, Bonecki Antoni, Bronicz Edward, Dulla Romuald, Dworczyk Halina, Gałeczki Wiesław, Gasiński Kazimierz, Gierałt Marian, Guz Stanisław, Hartman Tadeusz,

przez Dyрекcję Zakładów Produkcji Części Zapasowych Urzędów Energetycznych:

Mrowlec Eryk, Wojtyczka Henryk.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 1.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Prenumerata Monitora Polskiego w 1953 r. wynosi: cz. A (urzędowa) — rocznie zł 45,—, półrocznie zł 27,—; cz. B (ogłoszeniowa) — rocznie zł 42,—, półrocznie zł 25,—. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny: od I.I i od I.VII. Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw U. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a. Konto N. B. P. Oddział VIII Miejski, Warszawa nr 69-412-102. Wysyłki egzemplarzy Monitora Polskiego dokonuje się wyłącznie po uprzednim otrzymaniu należności. Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Bracka 20a, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, pl. 3 Krzyży 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Rzeszowie, Stalinogrodzie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.